

жда по лесна и толкова повече ни се харесва. Така е съ труда. Колкото на по-високо стъпало на развитието стои човѣкъ, толкова е по силенъ неговиятъ стремежъ къмъ работа, толкова е по-чиста неговата наслада отъ работата.

„Майсторътъ трѣбва винаги да се мѣчи“, казва Шилеръ. Цѣлиятъ му животъ наподобява единъ работенъ день и само когато умре, престава да работи.

Прилежанието, постоянството и издръжливостта сж основа на труда. Въ рѣдки случаи се удава при първъ опитъ. Често е необходима непрекъснатата, дългогодишна работа, за да се дойде до свършенство. Трѣбва да повтаряме и винаги да повтаряме, както постоянно падащата въ едно мѣсто водна капка съ течение на столѣтие издълбава и най-твърдия камѣкъ.

Никой майсторъ не е падналъ отъ небето. Майката на майсторството е упражнението.

Еднажъ единъ младежъ запиталъ прочутия цигуларъ Жиардини, колко време е потрѣбно, за да стане добъръ цигуларъ.

Жардини отговорилъ:

— „Двадесетъ години, ако се упражнявате по дванадесетъ часа дневно“.

Всѣки по-голѣмъ успѣхъ се постига сравнително бавно.

„Хубавото нѣщо иска време“, казва пословицата.

Голѣми успѣхи не се постигатъ въ първо време. Ние трѣбва да вървимъ въ живота така, както при пътуване пешкомъ, т. е. стѣпка по стѣпка.

Плодоветъ, които най-богато възнаграждаватъ очакването, зрѣятъ често най-бавно. „Времето и търпението“, казва една източна поговорка „превръщатъ черничевия листъ въ коприна“.

Къмъ търпеливото и продължително чакане нищо тъй безусловно не помага, както веселото настроение, което облъхва душата на работящия като свежъ, сутрешенъ вѣтръ. Още мъдриятъ Соломонъ е казалъ: „Веселото сърдце прави весело лице, но ако сърдцето е тѣжно, изчезва и бодростта“. Веселото настроение е много ценно свойство за работата, което дава най-силно напрежение на духа и повишава всичкитѣ душевни сили до най-богата плодовитостъ.

